SEX SÅNGER

för en röst

med accompagnement af

PIANO

komponerade,

och

Kongl. Hofsångaren Herr J. A. Berg

tillegnade

af

HALFDAN KJERULF.

Med Svensk och Norsk Text.

Förläggarens Egendom.

№ 724.

Pris: 1 Rdr. 16 sk. Bco / 2 Rdr. Riksmynt.

Stockholm, Abr. Hirsch.

Stora Nygatan № 12.

Köpenhamn, Horneman & Erslev.

DU MIG I BOJOR LAGT.

"MIN ELSKTE, JEG ER BUNDEN."

(J.S. Welhaven.)

Sång.

Piano.

Allegretto grazioso.

p

O Hul - da, hvad be - rus - ning, hur ma - giskt ljuf din magt! Blott
Min Elsk - te, jeg er bun - den blot ved din Stem - mes Magt; der

med din stäm - mas tjus - ning du mig i bo - jor lagt. — Hur
er paa Ro - sen - mun - den en ma - gisk To - ne lagt. — Saa

rit. a tempo

ritard.

mildt dess to - ner ström - ma, till sjä - lens djup de gå, dem
man - gen klangfuld Stem - me og mangt et Kvad med den, har

a tempo.

p

cresc.

ö - rat ve - lat göm - ma, men glömt så snart än - då.
Ø - ret vil - let gjem - me, og glemt saa snart i - gjen.

p *cresc.*

dol.

Men om din stämma sväf - var från
Men om din Röst blot svæ ver fra

p *dol. pe legiero.*

läp - pen ljuf och tyst, jag lyss - nar och jag bäf - var som af en En - gel
Læ - ben svagt og let, jeg lyt - ter og jeg bæ - ver og kan ei glemme

rit. marc.

mf rit. col canto.

kysst, jag lyss nar och jag bäf var jag
det. Jeg lyt - ter og jeg bæ - ver, jeg

dim. *p*

lyss_nar och jag bäf_var som af en En_gel kysst. Ty
lyt_ter og jeg bæ_ver, og kan ei glemme det! Der

mf *dol.* *p*

cresc.

di_na to_ner brin_ga ett gen_ljud i mitt bröst och hjer_tats strängar
klin_ger dybt og læn_ge en Gjen_lyd i mit Bryst; thi al le Hjer_tets

cres *cen*

klin_ga blott stämda af din röst, ja hjer_tats strängar klin_ga blott
Stren_ge er stemte af din Röst, ja al_le Hjer_tets Strenge er

do. *f* *p*

f

stäm_da af din röst, ja hjertats strängar klinga blott stämda af din röst!
stem_te af din Röst, cresc. ja al_le Hjertets Strenge er stemte af din Röst!

f *p* *dol.* *p*

8va ad lib.

Ꝑ sin al fine.
dim.

LÄNGTAN.
LAENGSEL.
(Christian Winther.)

Sång.

Piano.

Andantino.

p

Snart söm - nen flyd-de mitt ö - - -
Jeg kun - de slet ik - ke so - - -

dolp

ga vid näk - ter - ga - lens röst, som trängde i to - - ner
ve för Nat - ter - ga - lens Röst, som fra de dun - kle

dolce.

hö - - ga från sko - - - gen till mitt bröst. Mitt fön - ster jag öpp-na-de
Sko - ve sig træng - - - te til mit Bryst. Jeg aab-ne - de Vin-du-et

p *dol.* *pp*

stil - - - la och såg ut åt dun - kel stig och
stil - - - le og stir-red i Mul - met hen, og

mf *p* *pp*

Hvad ljud? Jag lyssnar så gerna:
en suck af nattens vind,
en glimt af en ensam stjerna
tändt glöden på min kind.
Ack Hulda! Din bild ser jag sväfva
på nattliga molnens grund,
mitt hjertas strängar bäfva
af längtan, af längtan ja hvarje stund.

Min tanke jag ömt dig sände,
jag sände mången blick,
hvad oro mitt hjerta kände,
att intet svar jag fick.
Då susar den kyliga vinden
från granarnes kronor ner
och skakar dagg från linden
och stjernan, och stjernan ej tindrar mer.

Du tror väl att jag dig glömde,
ack Hulda var ej hård!
I hjertat din bild jag gömde,
i trogen kärleks vård.
När döden mig ändtligen sluter
i skuggornas kalla famn,
den sista suck jag gjuter
O Hulda! O Hulda! den är ditt namn.

Et Posthorn fra det Fjerne,
et Suk af Nattens Vind,
et Glimt af en ensom Stjerne
vakte mit stille Sind.
Dit Billed sagte hen_svæved
paa Nattens Baggrund huldt,
mit Hjerte zittred og bæved,
og bæved længsel_og smerte_fuldt.

Min Tanke jeg dig sendte,
jeg sendte dig mit Blik,
ak hvor mit Hjerte brændte
at intet Svar jeg fik;
kun Pust af Natte_vinden,
fra Grenen hist et Vink,
den kolde Dug fra Linden,
fra Linden, og Stjernens kolde Blink.

Du tænker vel, jeg har glemt dig,
men tro mig om du kan,
jeg har i Hjertet gjemt dig,
og skal over Gravens Rand,
trods Dødens bitre Kulde,
hinsides Livets Kyst
bære dit Navn det hulde,
det hulde, prentet dybt i mit Bryst.

DU FRÅGAR MIG, MIN HJERTANS KÄR.

(Em. Geibel.)

Andantino quasi Allegretto.

Piano.

p con semplicita.

Du frå - gar mig min hjer - tans kär, hvar - för så stum jag

Du fragst mich du mein blon - des Lieb, wa - rum so stumm mein

pp *fp* *p*

är. Ty kär - le - ken så

Mund? Weil mir die Lie - be

p

ljuf men tyst, så ljuf men tyst mitt bröst för - tär

si - tzet heim - lich sitzet im Her - zens - grund.

cresc. *p* *p*

poco ritenuto ad lib. a tempo.

Så ljuf, men tyst mitt bröst för - tär.

heim - lich si - tzet im Her - zens - grund.

col canto.

a tempo.

p

dol.

p

pp

Ped.

Säg, kan väl flamman sjunga då,
när hon till Himlen vill? :
Hon slär sin vinge hög och röd
och dock så still.

Ej rosen talar, när hon väcks
till lif ur kulet stoft;
hon sprider stum i sommarnatt
sitt milda doft.

Så är mitt hjerta flamman lik,
det glöder, när du vill,
och blomstrar, som den skönsta ros,
men tiger still.

Kann denn die Flamme singen,
wenn sie zum Himmel will?
sie schlägt die Flügel hoch und roth,
so hoch und roth und doch so still.

Die Ros' auch kann nicht sprechen,
wenn sie zur Blüth' erwacht;
sie glüht und duftet stumm hindurch,
stumm hindurch die Sommernacht.

So ist auch meine Minne,
seit du dich mir gezeigt;
sie glüht und blüht im Sinne,
tief im Sinne, aber sie schweigt.

DET VAR DÅ.

(Runeberg.)

Andante con moto.

Sång

Piano.

Hö_gre mot san_den svallar den vreda sjön.

Björken på stranden susar ej mera grön; marken är stel af snön.

Du som med vå_ren flydde från dal och vän, brag_te dig så_ren

blott för en stund i_gen vil_le jag sä_ga än:

Poco piu moto (quasi Allegretto)

Skå_da kring run_den

fli_cka, en gång än_nu! Mins du hur lun_den for_dom var grön och ljuf?
Se hvad den blifvit nu!
Sen då han
Tempo I°
flyd_de skulle hon sä_ga så:
skö_na_re grydde ynglin_gens kind ock_så!
men det var då, ja då!
mp
p
mf
ten.
sf
dim.
crese.
rall.

"VISSTE DU VÄG"
"VIDSTE DU VEI"

(Theodor Kjerulf.)

Poco Allegro.

SÅNG.

PIANO.

p *leggierö.*

Vis - ste du väg du få - gel skön, väg till jag vet nog hvem,
Vid - ste du Vei du li - den Fugl, den, som jeg selv ej ved,

p

ej satt du still på qvi - sten grön, men flög till mitt hjer - tas
ei sad du le - dig i dit Skjul, men ly - stig du flöi af -

hem.
sted

Jag
Jeg

band dig om hal - sen ett li - tet bref, der - i min he - la
bandt dig om Hal - sen et li - det Brev, der - i mit gan - ske

Ped. Ped. Ped. Ped.

själ; du seg - lar så högt öfver grund och ref,
Sind; du sei - ler jo be - dre end Sei - ler gjæv,

Ped. *mf* Ped. Ped. Ped.

ham - nen du hin - ner väl.
ven - ter ej først paa Vind.

p

Men ej kan jag sän - da ett ord när du far, och
Men ei kan jeg sen - de et e - nedste Ord, og

svar jag ej får i - gen; jag vet ej när, och jag
in - tet jeg faar i - gjen; jeg ved ei naar og jeg

cresc.

vet ej hvar, jag vet ej när, och jag vet ej hvar,
ved ei hvor, jeg ved ei naar og jeg ved ei hvor,

cresc.

p *cresc.*

ej om vi mö - tas än _____ . Och än - då så vil - ja de
ei om vi mö - des end _____ . Og end - da saa vil - le de

p *cresc.*

cons-

jag skall le, och sjun - ga så gladt som du!
jeg skal le, og kvi - dre saaflink som du!

cons.va

vil - jan har jag, måt - te de se att
Vil - jen har jeg, maat - te de se at

p

cresc.

äm - ne ej bri - - ster nu.
Ev - nen ei bri - - ster nu.

cresc.

f

sfz

p

fp

p

Ped.

LOCKANDE TONER.

LOKKENDE TONER.

(I S Welhavem.)

Andantino.

SÅNG.

PIANO

mp *p* *pp*

En få - gel flög öf-ver gra - ne-häck, han sjun-ger om kär-lek trogen; han qvitt-rar så ljuft, han är så täck. han

Der flöi en Fugl o-ver Gra-ne-hei, som syn-ger de kjendte Sange. Den lok-ked mig ud fra sla - gen Vei, og

con 8va ad lib.

p

lock-ar mig ut i skogen. Jag kom till dol - da käl - lornas språng, der

ind paa de skyggede Gange. Jeg kom til skjul te Kil - der og Kjern hvor

cresc.

8...

(vers. 1: sotto voce. 2.3.v. cresc.)

el - gar-ne tör - sten släc-ka; men fjer - ran än - nu hörs få - gelns sång de

El-ge-ne Tör - sten sluk-ke; men Fug - le-rö - sten löd end - nu fiern, som

col canto.

rit. ad lib.

rit.

pp

ty - staste e - chon väc - ka. Tirri_li tro - gen!

Nyn mellem Vin - dens Suk - ke. Tirri_li To - ve!

pp poco ritenuto. pp colla voce. p

poco lento.

Tir - ri - ri - li tro - gen! Långt, långt bort i sko - gen!

Tir - ri - ri - li To - ve! Langt, langt bort i Skove!

pp

sempre colla voce. ten.

Jag stod i björkarnes höga sal,
då midsommarsolen glödde
och tindrande dagg i djupan dal
och guld uppå berget strödde.
Da bäfvar lunden i stilla qväll,
då susade snabba vingar
och skönt jag hörde från skog och fjell
hur lockande sången klingar.

Der förer en stig, en stig så lång
till fjellet der fågeln bygger,
der stämmer han opp sin ljufva sång
bland granarnes skuggor trygger.
Men om jag aldrig målet kan nå,
dock lockande sången ljuder
i aftonens frid så mildt ändå
och mig opp till fjellet bjuder.

Jeg stod i Birkenes höie Sal,
mens Midsommerdagen helded;
der tindrede Dug i dyben Dal
det skinned som Guld af Fjeldet.
Da bæved Lunden, da löd det nær,
som af en susende Vinge,
og grant jeg hörte fra Fjeld og Træer
de lokkende Toner klinge:

Der förer en Sti saa langt afsted
til Lien hvor Fugten bygger.
Der stemmer den op hver Sang den ved
i dunkleste Graneskygger.
Men om jeg aldrig kan vinde did,
jeg kjender dog Lokkesangen,
hvor södt den kalder ved Sommertid
naar Kvelden har dugget Vangen.